

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Wróbel (przewodniczący)

SSN Krzysztof Staryk

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku Z.Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę szkoleniową,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 listopada 2017 r.,

zażalenia organu rentowego na postanowienie Sądu Okręgowego [...] w W.

z dnia 24 lutego 2017 r., sygn. akt VII U [...],

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 października 2016 r. Sąd Okręgowy w W. zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W. z dnia 16 marca 2015 r. w ten sposób, że przyznał Z.Z. prawo do renty szkoleniowej od 1 stycznia 2015 r. do 31 grudnia 2016 r. Wyrok ten stał się prawomocny z dniem 18 listopada 2016 r. wobec jego niezaskarżenia.

W dniu 23 stycznia 2017 r. organ rentowy wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem powyższego wyroku, zarzucając naruszenie art. 60 ust. 1-3 oraz art. 119 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i wskazując, że wskutek jego wydania poniósł szkodę w wysokości 37.434,33 zł. Zdaniem skarżącego, naruszenie przepisów

prawa doprowadziło do niezgodności zaskarżonego wyroku z art. 67 ust. 1 i 2 *in fine* Konstytucji RP. Skarżący wyjaśnił, że nie skorzystał z wniesienia apelacji z tej przyczyny, iż jego pełnomocnik obecny na ogłoszeniu wyroku mylnie zinterpretował, że wyrok ten nie budzi wątpliwości.

W ocenie Sądu Okręgowego, wniesiona skarga jest niedopuszczalna z mocy art. 424¹ § 1 k.p.c. *a contrario* oraz art. 424⁸ § 2 k.p.c., ponieważ weryfikacja zaskarżanego wyroku mogła nastąpić w drodze wniesienia przysługującego skarżącemu środka prawnego, tj. apelacji (tak w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2014 r., II BU 6/13) oraz nie zachodzi wyjątek, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c.

W zażaleniu na powyższe postanowienie organ rentowy wniósł o jego uchylenie, zarzucając naruszenie prawa procesowego, tj. art. 424⁶ § 3 w związku z art. 424⁸ § 2 k.p.c., polegające na odrzuceniu przez Sąd pierwszej instancji skargi o stwierdzenie „nieważności” z prawem prawomocnego orzeczenia, pomimo tego, że sąd pierwszej instancji może odrzucić skargę jedynie w sytuacji określonej w art. 424⁶ § 3 k.p.c., a żadna okoliczność objęta hipotezą tego przepisu nie zaistniała.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest usprawiedliwione.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od wyroków i na podstawach wskazanych w art. 424¹ § 1 k.p.c. Powinna być ona sporządzona zgodnie z wymaganiem przymusu adwokacko-radcowskiego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym (art. 87¹ § 1 k.p.c.), opłacona zgodnie z zasadami określonymi w ustawie o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, wniesiona w terminie z art. 424⁶ § 1 k.p.c. oraz zawierać konstrukcyjne elementy wymienione w art. 424⁵ § 1 k.p.c., których pominięcie jest brakiem nienaprawialnym, skutkującym odrzuceniem skargi *a limine*. Nadto skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego i zawierać odpowiednią liczbę odpisów (art. 424⁵ § 2 k.p.c.). Skargę nieopłaconą, skargę wniesioną z naruszeniem art. 87¹ § 1 oraz skargę, której braków

określonych w art. 424⁵ § 2 k.p.c. strona nie usunęła w terminie, sąd odrzuca na posiedzeniu niejawnym (art. 424⁶ § 3 k.p.c.).

Tak ukształtowany katalog przesłanek odrzucenia skargi przez sąd pierwszej albo drugiej instancji jest wyczerpujący. Oznacza to, że sąd, do którego skarga została wniesiona nie bada innych okoliczności warunkujących dopuszczalność skargi. Odrzucenie skargi z innych przyczyn niż wskazane w art. art. 424⁶ § 3 w związku z art. 424⁶ § 2 i art. 424⁵ § 2 k.p.c. zastrzeżone jest do wyłącznej kompetencji Sądu Najwyższego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2005 r., III CZ 49/05, OSNC 2005 nr 10, poz. 180 oraz z dnia 25 września 2014 r., II CZ 52/14, LEX nr 1532737 i powołane w nim orzeczenia).

W niniejszej sprawie Sąd pierwszej instancji odrzucił skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia z uwagi na brak warunkujących jej dopuszczalność przesłanek określonych w art. 424¹ § 2 oraz art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., a zatem na podstawie oceny skargi w zakresie, w jakim kompetencję posiada tylko Sąd Najwyższy (art. 424⁸ § 2 k.p.c.).

Z tych względów na podstawie art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzeczono jak w sentencji postanowienia.